

ение се бѣше вече възвърнало. Той цѣлуна рѣка на майка си, завърза кръглия си, стоманенъ шлемъ, препаса тежка сабя. Забърза усмихнатъ къмъ главния входъ на дебелата околчеста стена, която ограждаше непристъпната му твърдиня, качи се на алестия си конь, препусна съ дружината си по каменистия пѣтъ, издълбанъ въ скалата, надъ която се издигаше калето.

Преминаха гората, която ограждаше околнитѣ стрѣмнини, стигнаха до равната поляна, връзъ която се простираше малкия крепостенъ градъ.

Предизвестени отъ гончии за пристигането на деспота, людетѣ набързо затваряха дюкяни, заключваха порти и тичаха къмъ площада, гдето следъ малко се събра почти цѣлия градъ.

Когато деспотската дружина преминаваше край къщата на желѣзаря Куртъ, на портата застана едра хубава мома. Въ руситѣ ѝ коси бѣ натъкната китка пламтящи божури. Като я зърна, Славъ леко кимна съ глава, махна съ рѣка.

Момата се затече, дигна къмъ него пълни съ обожание и укоръ сини очи.

— Дай ми чаша вода, Маврудо — каза меко деспотътъ.

И когато русокосата девойка се спусна да му поднесе чаша бистра, студена вода, той тихо пошѣпна, нажеждайки се да я поеме отъ подноса:

— Защо ми се мръщишъ? Какво пакъ се е случило? Не се арниса отъ тоя обичай!

— Ти ме забрави... — отвърна съ горчивина Мавруда — омръзнахъ ти вече... Не ти ща герданя, на вземи си го... — и тя посегна къмъ бѣлата си шия, кждето се виеше тънъкъ нанизъ отъ сини зрънца и сребърни халки.

Деспотътъ се навѣси, сложи чашата на подноса, избърса съ дланъ вѣситѣ си, дръпна юздитѣ на коня.

— Всички само едно и сѣщо знаете... — пошѣпна той съ досада и махна съ рѣка. — „Забрави ме, омръзнахъ ти“... Слушай, довечера...

Ала изведнѣжъ пресѣче думата си. Момата бързо бѣ